

ĐỨC TIN CỦA CON ĐÃ CỨU CON. CON HÃY ĐI BÌNH AN!

... Trọn tuổi thơ tôi hẳn sâu hình ảnh thân phụ bệnh hoạn. Người bị phỏng nặng và bị mổ tim 2 lần. Cứ sau mỗi lần giải phẫu người lại xuống tinh thần và trở nên nóng nảy cục cằn. Không biết bao nhiêu lần tôi lắng tai nghe ngóng những trận cãi vã, lời qua tiếng lại chua chát giữa Cha và Mẹ. Mỗi lần như thế, con tim bé nhỏ của tôi lại bị thắt chặt đau nhói!

Năm tròn 18 tuổi, tôi dứt khoát lìa bỏ mái ấm gia đình. Tôi ghi tên vào trường thương mại. Tham vọng duy nhất của tôi lúc bấy giờ là kiếm thật nhiều tiền và thành công bằng mọi giá. Thời gian 3 năm học tập trôi qua trong vui chơi, bạn bè và phóng túng. Cùng lúc tôi cay đắng khám phá ra lối cư xử vũ phu của thân phụ ảnh hưởng thật bi thảm trên cuộc đời tôi. Tôi đâm ra oán ghét và thù hận người .. Một hôm tôi nói "thẳng thừng" với người về tâm tình tiêu cực tôi dành cho người và "cóc cằn" quan tâm phản ứng của người ra sao .. Sau lần tuyên bố "dứt dần" ấy, tôi lánh hẳn mặt không muốn đối diện với người. Tôi xem như không còn có liên hệ gì giữa thân phụ và tôi. Tôi cũng "đẹp luôn" chuyện sống Đạo, bỏ hẳn Đức Tin. Tôi qui trách nhiệm cho Đức Tin Công Giáo những khốn cực của gia đình. Theo tôi, chính vì quá bám víu vào Đức Tin mà Mẹ tôi nhấn nhac trung thành với bí tích Hôn Phối. Mẹ tôi không hề phản bội Cha tôi nhưng đặt trọn niềm tin tưởng nơi Tình Yêu của THIÊN CHÚA Quan Phòng.

Mẹ tôi quả là người phụ nữ đức hạnh và là tín hữu Công Giáo chân chính. Mẹ cầu nguyện liên lĩ. Mẹ cầu cho Ba cũng như cầu cho các con của Mẹ. Trong vòng 3 năm liền Mẹ đều đặn đặt trên bàn tôi tờ chương trình các khóa hội học quốc tế tại Paray-le-Monial (Trung Pháp) do Cộng Đoàn Emmanuel thuộc Phong Trào Canh Tân Đặc Sủng Thánh Linh tổ chức. Nhưng tôi chẳng thèm lưu ý, lại còn buông lời chế diễu nhạo cười. Thế rồi vào một kỳ nghỉ, khi về nhà Cha Mẹ, tôi lại trông thấy tờ Chương Trình nói trên. Tôi nói với Mẹ giọng nửa đùa nửa thật:

- Nếu có chỗ con sẽ đi. Còn nếu không thì kể như chấm dứt. Từ nay con không muốn nghe nói đến chuyện này nữa!

Không ngờ người ta báo cho chúng tôi biết còn chỗ. Tôi bị dồn vào thế kẹt và bị bắt buộc phải ghi tên tham dự.

Ngày tự tay lái chiếc xe 205 đi Paray-le-Monial cứ mỗi lần đến một ngã tư, tôi lại phân vân tự hỏi không biết có nên quay xe trở về nhà không ..

Tôi đến nơi khi bầu trời ảm đạm đổ mưa. Tôi không quen ai hết. Tôi bơ vơ như lạc vào một hành tinh lạ. Buổi canh thức đầu tiên thật nhàm chán. Tôi khó chịu khi nhìn quang cảnh các bạn trẻ hồn nhiên hát Thánh Ca và cầu nguyện lớn tiếng. Những lời kinh cảm tạ và tiếng hát ALLELUIA lập đi lập lại nghe đến nhức đầu! Chỉ duy một điều lôi cuốn sự chú ý của tôi. Đó là khuôn mặt rạng rỡ niềm vui của cô thiếu nữ điều khiển cộng đoàn hát Thánh Ca. Nơi cô như tràn đầy và lan tỏa niềm vui, một niềm vui tôi chưa hề hưởng nếm hoặc trông thấy.

Ngày hôm sau cũng cùng quang cảnh "thê thảm" của ngày hôm trước, ngoại trừ khuôn mặt hấp dẫn của cô thiếu nữ. Tôi âm thầm mong ước có dịp gặp gỡ và trò chuyện với cô ấy. Ý tưởng này khiến tôi chấp nhận ở lại thêm một ngày. Hôm đó là ngày 15-8 lễ trọng Đức Mẹ Linh Hồn và Xác lên Trời! Người ta tổ chức rước kiệu tôn vinh Đức Mẹ MARIA. Trong buổi canh thức, vị Linh Mục giải thích với chúng tôi rằng ngài sẽ đi qua giữa đám đông và giơ cao mặt nhật có Minh Thánh Chúa. Đức Chúa GIÊSU sẽ thật sự hiện diện giữa đám đông y như cách đây 2 ngàn năm. Vị Linh Mục nói thêm:

- Hồi ấy đám đông chen chúc để được chạm đến áo choàng của Đức Chúa GIÊSU. Tối nay Đức Chúa GIÊSU cũng sẽ đi qua giữa các bạn dưới hình Bánh Thánh nhưng giống y như cách đây 2 ngàn năm và Ngài cũng sẽ làm phép lạ y như xưa!

Chung quanh tôi, các bạn trẻ quì gối cung kính thờ lạy Minh Thánh Đức Chúa GIÊSU. Tôi cũng quì xuống để khỏi làm khác mọi người.

Khi vị Linh Mục giơ cao Minh Thánh Chúa dừng lại trước mặt tôi, tôi bỗng ngược nhìn lên. Trong nháy mắt, lòng tôi tràn ngập Tình Yêu của Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Ngài đang đứng trước mặt tôi. Trong thoáng giây, tôi bỗng hiểu rằng từ 22 năm qua tôi bướng bỉnh từ chối Tình Yêu Ngài dành cho tôi. Nhưng Ngài hằng yêu thương tôi. Ngài chấp nhận chết trên Thánh Giá chỉ vì yêu tôi. Giờ đây tôi hiểu và ước muốn đáp lại Tình Yêu của Ngài.

Sau buổi canh thức đáng ghi nhớ ấy, tôi lặng lẽ vào nhà nguyện quì đầu thật lâu trước Minh Thánh Đức Chúa GIÊSU đặt trên bàn thờ. Sáng hôm sau tôi dọn mình xưng tội. Tôi trình bày với Cha Giải Tội về niềm đau sâu kín và mối hận thù tôi dành cho thân phụ. Vị Linh Mục khéo léo giải thích và giúp tôi hòa giải cùng THIÊN CHÚA cũng như với Ba tôi. Trái tim tôi khép lại vết thương. Tôi bắt đầu hiểu và yêu mến thân phụ tôi. Tình yêu con thảo của tôi cũng giúp người thay đổi hẳn tính tình. Một năm rưỡi sau, đúng ngày 11-2 lễ kính Đức Mẹ Lộ Đức, thân phụ tôi êm ái trút hơi thở cuối cùng trong vòng tay từ mẫu của Đức Trinh Nữ Vương MARIA Thiên Quốc.

(Chứng từ của cô Justine, 22 tuổi, tín hữu Công Giáo Pháp)

... Có một bà kia bị băng huyết đã mười hai năm, không ai có thể chữa được. Bà tiến đến phía sau Đức Chúa GIÊSU và sờ vào tua áo của Người. Tức khắc, máu ngừng chảy. Đức Chúa GIÊSU hỏi: "Ai là người đã sờ vào Thầy?" Mọi người đều chối nên ông Phêrô nói: "Thưa Thầy, đám đông xô đẩy, chen lấn Thầy!" Nhưng Đức Chúa GIÊSU nói: "Có người đã đụng vào Thầy, vì Thầy biết có một năng lực tự nơi Thầy phát ra. Người đàn bà thấy mình không giữ kín được nữa, thì run rẩy đến phủ phục trước mặt

Đức Chúa GIÊSU và loan báo trước mặt toàn dân lý do tại sao bà đã đụng vào Đức Chúa GIÊSU và bà đã được khỏi bệnh tức khắc như thế nào. Đức Chúa GIÊSU nói với bà: "Này con, Đức Tin của con đã cứu chữa con. Con hãy đi bình an!" (Luca 8,43-48).

("Il a changé ma vie! Dieu je L'ai rencontré", Tome II, Éditions de l'Emmanuel, 2001, trang 7-16)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt